

Forslagets Indhold. Den danske Delegerede Minister *Erik Scavenius* uddybede senere forskellige Enkeltheder. Ministerens Tale findes nedenfor som Bilag 2, Sp. 5611 med fransk Tekst og dansk Oversættelse. Af Interesse var navnlig den Forklaring, der heri gaves af Bestemmelsen om, at Staterne skulde afholde sig fra enhver Forholdsregel, der vilde medføre en Forøgelse af det nuværende Rustningsvæsen; hermed tilsigtedes ikke, at Udførelsen af allerede vedtagne Love skulde standses, saafremt de da ikke medførte en virkelig Forøgelse af Rustningerne.

Den italienske Delegerede General *Marinis* udtrykte den italienske Regerings Tilslutning til det Formaal, som tilsigtedes med de fem Magters Forslag, der var inspireret af de samme Tanker, som Udenrigsminister *Grandi* havde givet Udtryk for i sin Tale. Fra italiensk Side ønskede man imidlertid at stille mere præcise Forslag om, hvorledes en saadan Rustningshvile skulde gennemføres. Med Hensyn til landmilitære Rustninger vilde man foreslaa, at de begrænsedes gennem Budgetterne; de sømilitære Rustninger foresloges begrænset paa den Maade, at Staterne paatog sig ikke at paabegynde Bygningen af nye Krigsskibe under Rustningshvilen, men godt maatte fuldende under Bygning værende Skibe; endelig skulde Staterne med Hensyn til luftmilitære Rustninger forpligte sig til kun at foretage Nyanskaffelser for at erstatte Materiel, der ikke kunde anvendes længere. Det vilde medføre for mange Vanskeligheder, hvis Rustningshvilen skulde vedtages i Form af en Konvention, der skulde underskrives og ratificeres. General *Marinis* foreslog derfor, at den skulde vedtages ved en højtidelig Erklæring, en Slags »Gentlemen's agreement«, hvorved Staterne paatog sig at respektere de fastsatte Begrænsninger.

Japans Repræsentant i Udvalget *Sato* mente ikke, at de Stater, der var indbudt til Afrustningskonferencen, i Øjeblikket vilde paabegynde Kaprustninger. Det italienske Forslag vilde betyde en Ændring

af London-Flaade-Traktaten, og saadan Ændring kunde kun ske gennem en ny Traktat. Der manglede ogsaa Oplysninger om de nuværende Rustninger. Han vilde derfor foreslaa, at Forhandlingerne om og Afgørelsen af saavel de fem Magters som af det italienske Forslag udsattes til Afrustningskonferencens Begyndelse.

Den amerikanske Gesandt i Bern *Wilson*, der repræsenterede de Forenede Stater i Udvalget, støttede det italienske Forslag. Med Hensyn til Begrænsning af de land- og luftmilitære Styrker kunde Staterne akceptere de foreslaaede Regler. Hvad Flaaderustningerne angik, var der forskellige Betæneligheder. Saaledes fastsatte Londontraktaten, hvormange Krydsere de kontraherende Parter maatte have; de Forenede Stater havde endnu ikke bygget det tilladte Antal, men vilde for Eksemplets Skyld for et Aar se bort fra de Rettigheder, de havde i Henhold til London-Traktaten. Derimod havde man allerede indhentet Tilbud paa Bygning af nogle Torpedobaade, der skulde erstatte ældre Skibe. Bygningen af disse Torpedobaade indgik ogsaa som Led i Bestræbelserne for at afhjælpe Arbejdsløsheden, og kunde derfor ikke standses.

Lord *Cecil*, der repræsenterede England i Udvalget, mente, at de fem Magters Forslag uden Vanskelighed kunde vedtages, da det kun indeholdt en Henstilling. Det italienske Forslag indeholdt en Overenskomst om ikke at forøge Rustningerne og tilsigtede ogsaa at skabe en bedre politisk Atmosfære. Fulgte man det japanske Forslag om først at diskutere Forslagene ved Afrustningskonferencens Begyndelse, vilde Udfaldet blive tvivlsomt og lidet være gjort for at forbedre Stemningen. Han foreslog, at man vedtog en Beslutning, der i store Træk indeholdt det italienske Forslag, og at denne Beslutning forelagdes Regeringerne, som inden den 1. November skulde meddele, om de var villige til at paatage sig en saadan Forpligtelse og afgive deres eventuelle Bemærkninger.

Den franske Repræsentant *Massigli* fremsatte en Række tekniske Indvendinger